

A kismamaruhákat mégse
alakítsd vissza kislányosra
szerelmem
szerelmem

Csüggeteg kelyhük csak vára kozzon
mint testem és tested a teljességre
Zöld szél verdes

A néma kőfolyosón
kopog kopog kopog a remény lépte

VERESS MIKLÓS

erdő a vadaknak

bezárva mindenféle hitbe
bezárva minden nagy csodába
pöre ég alatt kifeszítve
kinek keresztéről csüng a lába
és vért köpköd az éjszakába
úgy állok itt isten bohóca
nyomorúsággal takarózva
köröttem málna és szamóca
mint kitépott állatszemek
én szőlőkacs és szederinda
kigyózik hűvös homlokomba
mint bábuból lóg lomha kóca
zizzen a felzúdult vadonba
belsőmből minden szédület
már álmaimnak van csak láza
önkínzó félelmes parázna
mert nincsen ki meg ne alázza
csillaggá tartott szívemet
úgy veszek el a rengetegben
mint emberség az emberekben
a gyík arcomtól visszaretten
mert szemeim is elrohadnak
mint málna szeder és szamóca
ráng és ring isten bohóca
ahogy tépik a bogarak

ne zúgolódj mondom magamnak
nem vagy magad mondom magamnak
eszméim lassan szétszakadnak
állok a póre ég alatt
karom az ág a madaraknak
szemem étek a madaraknak
erdő leszek minden vadaknak
ha már meghalnom nem szabad

a torony

ez a torony
a legmagasabb
ez a torony
felér a fűszálakig
ez a torony
a legmagasabb
ebben élnek a valakik

arcukat sosem hallani
csak ha megjön a valami

akkor
kezükből sárga kőkés
akkor
ablakukból lőrés

rínak
a remegő romok
falába izzott alakok

itt valaki
lakott

NYERGES ANDRÁS

FOGÓDZOL

Semminél semmibb is lehet,
magadat áltatni is ócska:
míg van mit elveszítened,
fogódzol a még-foghatóba.
De ha az sem lesz, ami volt,
amiért éltél alkudozva,
oltod-e a gyújtózsínort?
Vagy mersz robbanni, mint a bomba?

ÉHSÉG

Már kiéheztem a világra.
Faggatom, hadd tudjam, mi bántja.
Kérdezzen vissza! Nézzen énrám!
Ma nem szól. Holnap nem ül némán.